

Сергій Шебеліст

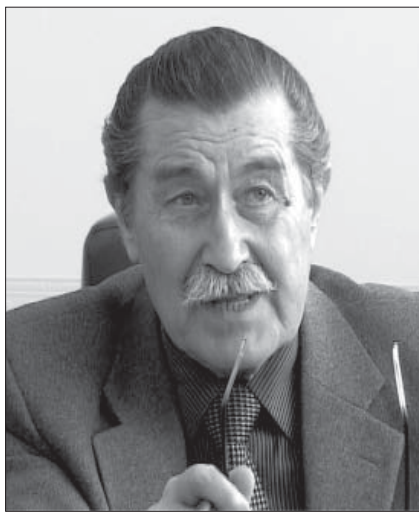
БРАТСТВО ПОЛТАВСЬКИХ ВОЛИНЯН

Обласні земляцтва – явище, характерне передовсім для Києва, де з кінця 1990-х рр. існують представництва кожного регіону держави, але й у деяких інших містах України також є офіційно зареєстровані подібні товариства. Так, у Полтаві вже понад п'ять років діє місцевий осередок Міжнародного громадського об'єднання “Волинське братство”, який очолює провідний інженер відділу соціального розвитку та майна будівельно-монтажної фірми “Укр-газпромбуд” Ростислав Морозюк (до речі, випускник історичного факультету Полтавського педінституту 1977 р.). Потрапивши в мальовниче й затишне місто над Ворсклою 1963 р. для проходження військової служби, цей виходець із волинського села Хорлупи Ківерцівського району настільки полюбив полтавський край, що залишився в ньому назавжди. Тут він створив сім'ю, виховав дітей, знайшов роботу і нових друзів. Однак із малою батьківщиною пан Ростислав теж ні на мить не поривав і не пориває зв'язків: періодично буває на Волині, цікавиться її життям, збирає відомості про видатних людей регіону й гуртує своїх земляків на Полтавщині, яка стала для них справді рідним домом.

– *Ростиславе Степановичу, як виникла ідея створити на Полтавщині осередок Міжнародного громадського об'єднання “Волинське братство”?*

– Усе почалося з того, що я прочитав у газеті “Волинські губернські відомості” статтю журналіста Костянтина Лоцмана, в якій повідомлялося про те, що вийшла книга “Хто є хто на Волині. Видатні земляки”. Вона мене зацікавила. Я зателефонував у центральну лущку книгарню “Планета”, куди завжди заходжу, коли буваю на Волині, й запитав, де можна

придбати це видання. Мені відповіли, що такої книжки в магазині немає і не було. Потім подзвонив у редакцію “Губернських відомостей”, і мене з'єднали з Лоцманом. Цей журналіст розповів, що книгу видала Волинська обласна рада, і в продаж вона не поступала, а поширюється, так би мовити, “за рознарядкою” місцевої влади. Враховуючи те, що передмову до видання написав голова облради Василь Дмитрук, вирішив звернутися до нього. Написав йому листа, розповів, що я – волинянин, живу в Полтаві майже п'ятдесят років, хотів би придбати цю книжку і попросив, щоб він допоміг це зробити. Через деякий час Дмитрук мені її надіслав. У виданні була надрукована стаття про МГО “Волинське братство”, наприкінці якої містився заклик до гуртування

Ростислав Морозюк, голова ради Полтавського обласного осередку МГО “Волинське братство”

волинян, вказувалися адреса й телефон організації в Києві. Мене зацікавило те, що в столиці з 1999 р. існує “Волинське братство” й інші обласні земляцтва, зокрема й наше, Полтавське, котре очолює Борис Олійник, а Волинським керує академік Микола Жулинський. Я написав листа і запитав, як можна стати членом об'єднання, як створити його осередок у Полтаві, адже в місті живе чимало вихідців із Волині. Десь через півроку отримав відповідь виконавчого директора “Волинського братства” Валерія Феня, який зацікавився ідеєю відкриття нового осередку земляцтва й надіслав анкети для вступу в організацію. Після того я почав збирати своїх земляків.

Першим, до кого прийшов, був ведучий програм обласного радіо Анастас Крашевський. Він висловився “за”. Також поспілкувався із журналісткою “Зорі Полтавщини” Даною Хомицькою, вона схвально відгукнулася на мою пропозицію гуртувати волинян. Згодом долучили залуженого діяча науки і техніки України, професора Полтавського університету споживчої

кооперації України Юрія Жука й тодішнього голову правління видавництва “Полтава” Володимира Микійчука. Ми створили ініціативну групу і звернулися з офіційним листом до керівництва МГО “Волинське братство”, щоб воно погодило заснування в Полтаві його обласного осередку. Керівники дали згоду і надіслали нам відповідну виписку з протоколу. 24 грудня 2006 р. ми провели установчі збори, нас було 28 осіб, зокрема й народний депутат України Микола Кульчинський, який походить із міста Дубно на Рівненщині (це історична Волинь). Тоді ж обрали раду осередку, а мене – його головою. Так ми почали працювати і допрацювалися до того, що вже існуємо більше п’яти років. Нині наша організація нараховує 107 осіб.

– *Яку мету Ви ставите перед собою, гуртуючи волинян Полтавщини?*

– Насамперед це об’єднання зусиль вихідців із Волині, задоволення і захист їхніх інтересів, сприяння зміцненню авторитету Волині й Полтавщини. Також ми популяризуємо відомості про історичні, культурні, міжособистісні зв’язки між двома областями, про видатних людей, які народилися на Полтавщині, але життєвою долею пов’язані з Волинню. Наприклад, Борис Олійник, навчаючись на факультеті журналістики Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка, проходив практику в Луцьку, в обласній газеті “Радянська Волинь”. Далі – полтавець Павло Загребельний: будучи першим секретарем Спілки письменників України, 1980 р. він провів виїзне засідання Правління СПУ в селі Колодяжному, на батьківщині Лесі Українки, де було ухвалено рішення про створення Волинської обласної організації СПУ. Мабуть, усім відомо, як рід Олени Пчілки та Лесі Українки пов’язаний із Полтавщи-

ною. 1917 р. В’ячеслав Липинський формував у Полтаві українську військову кінну частину, а соратник Богдана Хмельницького, волинянин Герасим Яцкевич, створив у Лубнах козацький полк. Історика й етнографа Ореста Левицького з Полтавщини вважають волинянином, адже він присвятив цьому краю багато своїх досліджень. Ми всі знаємо полтавця Івана Піддубного, а є ще такий самий велет із Волині Петро Янковський (вони виступали на змаганнях і не раз боролися внічию). Відомий полтавський архітектор, засновник наукової школи архітектурного планування Тит Гардасевич народився в Луцьку. Старший син Панаса Мирного, Віктор Рудченко, загинув на Волині під час боїв Першої світової війни 1915 р. Степан Скрипник із Полтави, який згодом став Патріархом Мстиславом, жив на Волині. До речі, саме в Луцьку народився Георгій (Юрій) Кондратюк, ім’я котрого взяв полтавець, майбутній теоретик космічних польотів Олександр Шаргей. У Полтавському педінституті українську літературу викладав волинянин Євген Сверстюк, а його другом у Києві був полтавець – випробовувач ракетно-космічної техніки, педагог і правозахисник Іван Бровко.

– *Чи складно було відшукати своїх земляків?*

– Ще до того, як ми почали збиратися, в газеті “Полтавський вісник” опублікували оголошення, в якому повідомлялося, що в Полтаві планують створити волинське земляцтво, і були вказані контактні телефони. Потім ще один матеріал вийшов у “Зорі Полтавщини”, люди почали відгукуватися. На зборах із нагоди відзначення першої річниці створення нашого об’єднання була присутня знімальна група обласної державної телерадіокомпанії “Лтава”, журналіст Володимир Дряпак підготував репортаж, який

показали по телебаченню. Після того до нас звернулися волиняни з Миргорода, Кременчука й інших районів. Анатолій Васевич у “Полтавській панорамі”, додатку до “Зорі Полтавщини”, опублікував інформацію про наш захід – ще нові люди стали долучатися до організації. Були й такі, котрі не захотіли вступати в об’єднання, запитували, що їм це дасть, але таких було небагато – дві-три людини. Бува-

Загальні збори Полтавського обласного осередку МГО “Волинське братство” з нагоди п’ятої річниці створення земляцтва

ло й таке, що деяких чоловіків до нас не пускали дружини, бо... ревнували. Першого благовірна зупинила на стадії тільки початкового його бажання пристати до земляцького гурту. Дру-

Дацюк, генеральний директор ТОВ «Полтавські телекомунікаційні системи «Воля»», Наталія Мізева, заслужена артистка України, солістка Українського народного хору «Калина» Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, й Адам Гожий, кандидат технічних наук, старший науковий співробітник Полтавської гравіметричної обсерваторії НАН України.

Архієпископ Полтавський і Кременчуцький УПЦ КП Федір, директор Полтавської загальноосвітньої школи № 18 Оксана Горіна, заступник головного бухгалтера будівельно-монтажної фірми «Укргазпромбуд» Тетяна Антонюк і депутат Полтавської обласної ради Володимир Микійчук

– Як себе почувають волинці на Полтавщині? За що вони люблять цей край?

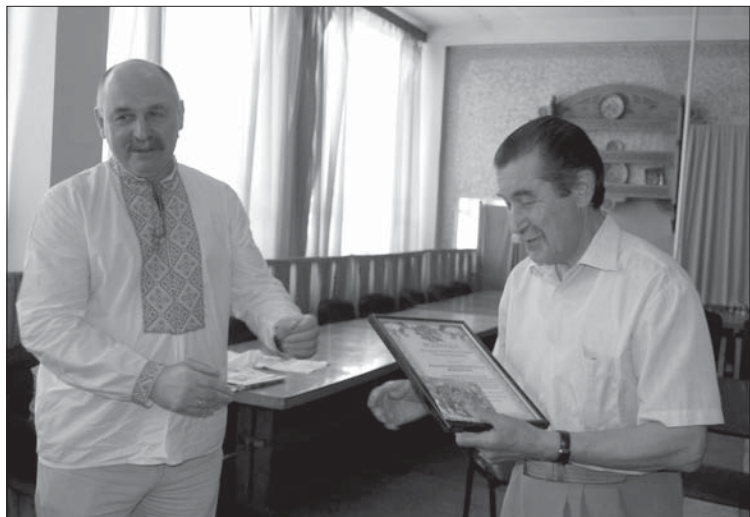
– На Полтавщині волинці почувають себе дуже добре. Прочитую слова нашої землячки Марії Боняківської: «Щороку буваю на Волині. Приїжджаю і відчуваю, що я приїхала додому, в рідні місця, біжу в ліс. Але останні роки із сумом

дивлюся, як із грубим порушенням всіх норм і правил вирубують ліс. Там, де буяли жита і весело цвіли маки та волошки, де квітували синьокі льони, тепер росте бур'ян. Повертаюсь до

дивлюся, як із грубим порушенням всіх норм і правил вирубують ліс. Там, де буяли жита і весело цвіли маки та волошки, де квітували синьокі льони, тепер росте бур'ян. Повертаюсь до

– Хто з відомих полтавців входить до «Волинського братства»?

– Це, наприклад, архієпископ Полтавський і Кременчуцький УПЦ КП Федір. У березні 2007 р. мені зателефонував із Києва виконавчий директор організації Валерій Фень і сказав, що в Полтаву їде земляк, дав номер мобільного телефону владки. Ми з ним поспілкувалися, і він став активним членом нашого товариства. Багато людей у місті знають Володимира Микійчука, нині він – депутат обласної ради, а донедавна очолював наймогутніше і найстаріше видавництво «Полтава», яким керував сімнадцять років. Чимало нам допомагає Анастас Крашевський. Професор Юрій Жук, зоправда, виїхав із Полтави й нині мешкає у Львові, у дітей. Членами об'єднання також є Віктор Чміль, заслужений працівник промисловості України, голова правління ЗАТ «Полтавська фірма «Ворскла»», в актовому залі якого ми проводимо збори земляків, Володимир

Виконавчий директор МГО «Волинське братство» Валерій Фень і голова ради Полтавського обласного осередку МГО «Волинське братство» Ростислав Морозюк

Полтави, і на душі стає тепліше, бо тут вздовж доріг тягнуться оброблені і засіяні поля. А сама Полтава зустрічає чистими вулицями, квітучими клумбами, нарядними будівлями і вже рідними людьми». Як ще можна краще сказати про місто?